

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobkyně: **H. S.**, narozena dne X
státní příslušnost Republika Severní Makedonie
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Pospíšilova 70, 757 01 Valašské Meziříčí

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2020, č. j. MV-46447-4/SO-2020 ve věci vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ze dne 4. 2. 2020, č. j. OAM-13102-20/TP-2019, jímž Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, jehož

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

důvodem mělo být soužití (v době žádosti nezletilé žalobkyně) s rodiči dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona, neboť žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky.

B) Žaloba a vyjádření žalované

2. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to z hlediska výpočtu úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzovaných osob dle § 42c odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dle žalobkyně akceptovala nesprávně provedený výpočet správního orgánu I. stupně, který nepřihlédl k celkovým příjmům otce, které jsou měsíčně v nepravděelné výši, přičemž otec žalobkyně je v insolvenci (řízení u Krajského soudu v Ostravě sp. zn. KSOS 33 INS 16983/2015) a bylo mu schváleno oddlužení plněním pětiletého splátkového kalendáře. Otec pravidelně insolvenčnímu správci zasílá 22 000 Kč a oddlužení bude v lednu 2021 ukončeno, k čemuž však žalovaná nepřihlédl. S ohledem na rozdíl mezi správním orgánem určenou částkou, kterou by měla rodina žalobkyně disponovat, a částkou doloženou, necelých 1 000 Kč, se jeví rozhodnutí jako zbytečně tvrdé. Z dokazování, žádosti žalobkyně a výpovědi jejího otce vyplynulo, že všechny podmínky pro vyhovění žádosti byly splněny.
3. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí nerespektuje základní zásady občanského práva, a to ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem ve smyslu, jak jsou zmiňovány v příslušných ustanoveních zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, např. § 2 odst. 3 stojící na zásadě, že výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést k bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění v souvislosti se zvýšenou ochranou rodiny a práva členů rodiny na společné soužití.
4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve vztahu k posouzení příjmu otce žalobkyně odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky nerespektování základních zásad označila za nekonkrétní a postrádající tvrzení o zásahu práv.

C) Obsah správního spisu

5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně na území ČR vstoupila 8. 6. 2019 a s platností od 11. 12. 2019 jí bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území, o jehož prodloužení si následně požádala. Dne 2. 9. 2019 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem soužití s rodičem. V době podání žádosti jí bylo 16 let a k 1. 9. 2019 byla přijata ke studiu na střední škole v Rožnově pod Radhoštěm. Oba rodiče žalobkyně i bratr mají na území povolen trvalý pobyt.
6. Ve vztahu k příjmům svého otce N. S. doložila žalobkyně k žádosti platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 (základ daně 113 056 Kč a vyměřená daň 0), vyúčtování záloh za pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od srpna 2015 do září 2019.
7. Dne 26. 11. 2019 zaslal správní orgán I. stupně žalobkyni výzvu k odstranění vad, v níž žalobkyni sdělil, že doložený úhrn příjmů její matky a jejího bratra ve výši 29 969 Kč je nižší, než součet částek životních minim a normativních nákladů na bydlení, tj. než minimální úhrnný příjem žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob, který je povinna k získání povolení k trvalému pobytu doložit. Dále žalobkyni sdělil, že čistý měsíční

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

příjem jejího otce z doložených dokladů nelze vypočítat a podrobně ji poučil o tom, jakými doklady je zejména možné dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ten který druh příjmů prokazovat (u příjmů z podnikání zdůraznil, že je třeba předložit daňovou evidenci, výpis z účtu za posledních 6 měsíců, doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění). Dále žalobkyni konkrétně upozornil, jaké položky schází v jí předloženém dokladu o zajištění ubytování, aby jej mohl považovat za hodnověrný důkaz o výši skutečných odůvodněných nákladů na bydlení. Vyzval ji proto, nechť řádné doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území do 14 dnů předloží, jinak žádost zamítne.

8. Žalobkyně dne 11. 12. 2019 doložila faktury za dodávky plynu, elektřiny a rozúčtování vodného.
9. Správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl. Uvedl, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území souladný s požadavky § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dokumenty doložené žalobkyní k příjmům jejího otce správní orgán I. stupně neakceptoval z důvodu, že z něj v rozporu se zákonnými požadavky nebylo možné zjistit čistý úhrnný příjem, konkrétně dle správního orgánu žalobkyně nedoložila doklad o uhrazení skutečné platby na sociální pojištění, nýbrž pouze doklad o úhradě částky částečné úhrady dluhu u OSSZ ke dni 26. 4. 2016 (*pozn. soudu, zřetelně se jedná o chybu v psaní, neboť předložené vyúčtování OSSZ Vsetín bylo vystaveno dne 26. 4. 2019*), tudíž ke dni rozhodnutí může být dlužná částka odlišná. Dále žalobkyni vytkl, že neprokázala ani výši skutečných nákladů na bydlení, jelikož doklad o platbách vodného za rok 2017 neprokazuje aktuální náklady.
10. V odvolání žalobkyně namítala, že správní orgán nesprávně vyhodnotil příjmy otce, který je v insolenci a měsíčně zasílá insolvenčnímu správci 22 000 Kč až do ledna 2021, kdy oddlužení skončí, přičemž ve zprávách o plnění oddlužení insolvenční správce uvedla částku 22 000 Kč jako jeho čistý příjem a částku 9 643 Kč jako životní minimum + normativní náklad na bydlení. Z toho žalobkyně dovodila, že čistý příjem otce nelze vyvozovat z platebního výměru finančního úřadu, nýbrž je třeba do úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně a společně posuzovaných osob zahrnout právě částku 22 000 Kč. Dále uvedla, že celkové náklady na bydlení včetně služeb platí její otec ve výši 6 790 Kč, což může doložit výpisy z jeho účtu, avšak neučinila tak.
11. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně z předložených dokladů správně určil, že částka životního minima žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob činí 11 250 Kč. Dále uvedla, že žalobkyně neprokázala skutečné náklady na bydlení, neboť nepředložila aktuální výši plateb za vodu, a tudíž správní orgán I. stupně důvodně vycházel z výše normativních nákladů na bydlení, jenž činí celkem 18 805 Kč, a proto určující částkou, kterou měla žalobkyně jako minimální úhrnný měsíční příjem doložit, bylo 30 867 Kč. Správní orgán I. stupně dle žalované také řádně zjistil výši příjmů matky a bratra žalobkyně, které jsou v součtu nižší, než nutný minimální úhrnný měsíční příjem a správně též usoudil, že pro absenci dokladu o vyúčtování pojistného na důchodové pojištění za rok 2018 nebylo možné spočítat průměrný čistý příjem otce žalobkyně a zahrnout jej do úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně. Z žalobkyní předloženého vyúčtování záloh na důchodové pojištění ze dne 26. 4. 2019 dle žalované vyplynulo, že tyto zálohy uhrazeny nebyly. Tvzení o skutečných nákladech na bydlení ve výši 6 790 Kč označila žalovaná za opožděné a nadto neprokázané.

Dále žalovaná uvedla, že výše čistého příjmu určená v insolvenčním řízení je pro řízení o vydání povolení k trvalému pobytu irelevantní, jelikož způsob prokázání příjmů na území výslovně stanovuje § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který je speciálním ustanovením s aplikační předností. Dále žalovaná uvedla, že z výroku II. usnesení o schválení splátkového kalendáře ze dne 27. 1. 2016, č. j. KSOS 33 INS 16983/2015-B-8 plyne, že částku 22 000 Kč musí otec žalobkyně odvádět insolvenčnímu správci bez ohledu na průměrnou výši jeho čistého příjmu po celou dobu splátkového kalendáře, tudíž určená částka nemůže být shodná s výší průměrného čistého příjmu pro účely řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Výše měsíční platby v insolvenčním řízení nadto byla dle žalovaného určena z příjmů v minulých letech. K odvolání přiložené zprávy o plnění oddlužení označila žalovaná za předložené v rozporu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. opožděné, neboť se jedná o listiny, které mohla žalobkyně předložit již prvostupňovému orgánu, a dále zdůraznila, že se nejedná o doklady relevantní pro prokázání příjmů otce žalobkyně v souladu s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na skutečnost, že řízení o povolení trvalého pobytu je řízením o žádosti, v němž leží na žadateli důkazní břemeno, který musí prokázat splnění všech zákonných požadavků, což žalobkyně nesplnila, ačkoli k tomu byla vyzvána a poučena. Závěrem žalovaná uvedla, že s ohledem na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte neshledala nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť tato může při splnění podmínek pobývat na území na základě jiného právního titulu.

D) Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
13. Předně krajský soud zdůrazňuje, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Je tedy na žalobci, aby našel konkrétní důvody nezákonnosti v jeho věci, nikoliv na soudu, aby na základě obecných výtek provedl všeobsahující přezkum a sám dohledal konkrétní okolnosti zakládající nezákonnost rozhodnutí.
14. V posuzované věci žalobkyně v žalobě namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z hlediska výpočtu úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzovaných osob dle § 42c odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neuvedla však, v jakém ohledu nebyla schopna výpočet relevantního úhrnného měsíčního příjmu, provedený správním orgánem I. stupně a aprobovaný žalovaným, přezkoumat.

15. Z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
16. Za nesrozumitelné lze dle ustálené judikatury obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Žádnou z uvedených vad však žalobou napadené rozhodnutí dle zjištění soudu zjevně netrpí.
17. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dle judikatury způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry, podle jaké právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být také seznatelné, proč správní orgán považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91 či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).
18. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který byl v posuzované věci aplikován, se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje *doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.*
19. S ohledem na obecnost vznesené námitky nepřezkoumatelnosti proto krajský soud může toliko konstatovat, že již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ve vztahu ke stanovení úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob podrobně citoval relevantní právní úpravu, uvedl, z kterých z žalobkyní doložených příjmů společně posuzovaných osob vycházel a z jakých podkladů své závěry učinil, jakož i proč do úhrnného příjmu nemohl začlenit příjem otce (nezjistitelnost jeho čistého měsíčního příjmu pro nedoložení potvrzení OSSZ o úhradě plateb na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti). Ve vztahu k částce, s níž zjištěnou výši úhrnného měsíčního příjmu porovnával, správní orgán I. stupně v souladu s citovaný § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedl, které osoby považoval za společně posuzované ve smyslu § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, jaká je výše

životního minima u jednotlivých společně posuzovaných osob, a zdůvodnil rovněž, jak stanovil nevyšší částku normativních nákladů na bydlení podle počtu osob v rodině pro roky 2019 a 2020 a proč nemohl v posuzovaném případě vycházet z částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení (nedoložení důkazu o aktuálních nákladech na vodné a stočné). Žalovaná poté v žalobou napadeném rozhodnutí skutková zjištění i právní závěry prvostupňového orgánu zopakovala a vyhodnotila je jako věcně správné, jak soud již v podrobnostech shrnul výše v odst. 11 tohoto rozsudku. Dále žalovaná na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí v reakci na odvolací námítky žalobkyni vysvětlila, proč za relevantní podklad pro určení čistého měsíčního příjmu jejího otce nemohla vycházet z výše splátek stanovených v usnesení insolvenčního soudu o schválení splátkového kalendáře v rámci oddlužení a proč nepřihlížela ke zprávám o plnění oddlužení (opět viz shrnutí v odst. 11 výše).

20. Krajskému soudu proto nezbyvá než na obecnou námitku žalobkyně v souladu s výše uvedeným uvést, že žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve vztahu k výpočtu úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob netrpí, neboť z rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán I. stupně zabýval okolnostmi relevantními z pohledu aplikované právní normy § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, z jakých skutkových závěrů vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry, podle jaké právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je pak seznatelné, proč považovala odvolací námítky žalobkyně za liché, přičemž krajský soud nezjistil, že by žalovaná opomněla na některou z odvolacích námitek zcela reagovat.
21. Namítla-li žalobkyně dále v žalobě, že žalovaná akceptovala výpočet správního orgánu I. stupně, jehož nesprávnost byla způsobena nepřihlédnutím k celkovým příjmům otce, které jsou nepravdivé, přičemž nebylo přihlédnuto k výši splátky 22 000 Kč měsíčně, kterou otec žalobkyně plní splátkový kalendář v rámci oddlužení, jedná se o námitku lichou. Správní orgán I. stupně totiž v rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu nemohl příjem otce žalobkyně do úhrnného příjmu žalobkyně a s ní posuzovaných osob započítat, přičemž správnost jím provedeného hodnocení předložených dokladů o příjmech otce, zejména potvrzení OSSZ ze dne 26. 4. 2019, žalobkyně v odvolání nezpochybnila (a nečiní tak ani v žalobě). Jinými slovy žalobkyně nenamítla, že by správní orgán I. stupně učinil nesprávný závěr o nemožnosti určit čistý příjem jejího otce z kombinace jí předložených dokladů (platebního výměru daně z příjmů za zdaňovací období 2018, vyúčtování OSSZ a vyúčtování VZP).
22. Nesprávnost výpočtu správního orgánu I. stupně pak v žádném případě nemohlo způsobit nezohlednění zjištění z insolvenčního řízení, neboť žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně vůbec netvrdila a neprokazovala, že by se její otec nacházel v insolvenci a že by výše splátky v oddlužení měla mít jakýkoli vliv na stanovení úhrnného měsíčního příjmu nezbytného pro získání jí požadovaného povolení. Povinností správního orgánu I. stupně pak nebylo z vlastní iniciativy cokoli zjišťovat, neboť v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci, se v takovém řízení neuplatní. Relevantní skutečnosti tvrdit a důkazy označit (předložit) je v řízeních o žádostech o pobytová oprávnění podle zákona o pobytu cizinců povinen žadatel, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 15. 5. 2019,

č. j. 8 Azs 249/2018-57, ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-22, ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34, ze dne 12. 8. 2020, č. j. 10 Azs 296/2019-31, či ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32).

23. Žalobkyně byla v řízení před správním orgánem I. stupně povinna doložit čistý úhrnný příjem, který by dosahoval určité úrovně. Zákon o pobytu cizinců sice nevymezuje, jakými doklady má být výše úhrnného příjmu prokázána, nicméně správní orgán I. stupně žalobkyni podrobně poučil o tom, jakým způsobem tuto skutečnost může zejména doložit, a mj. ji výslovně vyzval k případnému doložení potvrzení příslušné OSSZ o výši zaplaceného sociálního pojištění jejím otcem za rok 2018, které by v kombinaci s předloženým platebním výměrem na daň z příjmů využil k výpočtu čistého měsíčního příjmu jejího otce, neboť samotný platební výměr dostatek informací neskytá. Současně ale správní orgán I. stupně žalobkyni nijak neomezoval v možnosti prokazovat výši čistého příjmu jejího otce i jiným způsobem. Žalobkyně nicméně nedoložila ani požadované potvrzení OSSZ (doložila jen vyúčtování předepsaných a nezaplacených plateb pojistného na sociální zabezpečení za rok 2018 staré téměř 8 měsíců), ani čistý měsíční příjem svého otce neprokazovala jinak.
24. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že by se nezohledněním výše splátky, stanovené a placené otcem žalobkyně v rámci oddlužení, do úhrnného měsíčního příjmu dopustila pochybení přímo žalovaná. Žalovaná, jak soud shrnul výše v odst. 11 rozsudku, v napadeném rozhodnutí uvedla, že výše čistého příjmu určená v insolvenčním řízení je pro řízení o vydání povolení k trvalému pobytu irelevantní s ohledem na aplikační přednost § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále poukázala na předložení listin z insolvenčního řízení v rozporu s koncentrační zásadou upravenou v § 82 odst. 4 správního řádu, jakož i upozornila na skutečnost, že výše měsíční splátky stanovená k oddlužení formou plnění splátkového kalendáře je určována bez ohledu na výši čistého příjmu dlužníka, a závěrem poukázala na zastaralost údajů, na jejichž základě byla stanovena výše měsíční platby v insolvenčním řízení, vzhledem k období relevantnímu pro posouzení věci.
25. Uvedené závěry lze označit za věcně správné, byť v některých ohledech musí krajský soud tvrzení žalované korigovat. Korekce se týká především tvrzení o aplikační přednosti § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak již soud uvedl výše, zákon o pobytu cizinců výslovně nevymezuje, jakými konkrétními doklady má být výše úhrnného příjmu prokázána. Poslední věta § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zní: *„Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výděлку, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.“* S ohledem na soudem zvýrazněné slovo je zřejmé, že se nejedná o normu staxativním výčtem, nýbrž s výčtem demonstrativním. A priori tudíž nelze žádný důkaz jako možný doklad k prokázání úhrnného měsíčního příjmu diskvalifikovat, nýbrž je třeba jej podrobit volnému hodnocení. V rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Přiznání pobytového oprávnění je vázáno nikoli na předložení jediného konkrétního dokladu, ale na faktickém prokázání dostatečnosti příjmů žadatele k zajištění pobytu na území České republiky. K prokázání této skutečnosti lze použít různých dokladů“.*
26. Žalované lze nicméně přisvědčit, že k tvrzením žalobkyně a důkazům týkajícím se insolvenčního řízení jejího otce důvodně nepřihlédla s odkazem na jejich předložení v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu, podle jehož první věty *„k novým skutečnostem a k*

návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“ Sama žalobkyně totiž v odvolání uvedla, že jejímu otci bylo oddlužení schváleno již v roce 2016 a netvrdila, že by tuto skutečnost (a předložené listiny) nemohla uplatnit již dříve. V odvolání pouze uvedla, že tyto okolnosti „nebyly odvolatelkou před správním orgánem ani při osobním pohovoru v lednu 2020 zmíněny, sama nic neříkala a odpověděla pouze na otázku správního orgánu“, což nelze považovat za tvrzení o tom, že jí bylo znemožněno uvedené listiny v řízení před správním orgánem I. stupně předložit. Za této situace odmítla žalovaná nově tvrzené skutečnosti a předkládané důkazy oprávněně. Běžné používání institutu koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v pobytových věcech cizinců potvrzuje bohatá judikatura (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 Azs 271/2019-28, či ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 132/2018-25). Žalobkyně se přitom ani v žalobě nedovolávala žádné okolnosti, jež by mohla prolomení uvedené zásady výjimečně odůvodňovat.

27. Krajský soud se rovněž zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že pro splnění podmínky zajištění dostatečných prostředků k trvalému pobytu na základě žádosti ze září 2019 nemohly být jakkoli relevantní údaje o výši průměrného čistého měsíčního příjmu, který otec žalobkyně dokládal insolvenční správce, resp. insolvenčnímu soudu k žádosti o povolení oddlužení v roce 2016.
28. Nad rámec nutného odůvodnění pak ještě krajský soud dodává, že ani v případě včasného uplatnění by se žalobkyni nepodařilo prokázat příjmy jejího otce ve smyslu § 71 zákona o pobytu cizinců ani usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2016, č. j. KSOS 33 INS 16983/2015-B-8, kterým insolvenční soud schválil oddlužení otce žalobkyně formou plnění splátkového kalendáře při určení částky vydávané do majetkové podstaty oddlužení ve výši 22 000 Kč, ani zprávami o plnění oddlužení. Je tomu tak proto, že měsíční částka určená k vydání do majetkové podstaty není určena k uspokojování potřeb dlužníka případně jeho rodiny, nýbrž je určena k rozdělení mezi nezajištěné přihlášené věřitele v insolvenčním řízení dlužníka. Dlužníkovi k uspokojování jeho životních potřeb zůstává částka, o kterou je jeho příjem vyšší, než stanovená měsíční splátka, přičemž tento příjem v částce vyšší než 22 000 Kč žalobkyně žádným relevantním způsobem neprokázala. Žalobkyní doložené dokumenty tedy vůbec nebyly způsobilé prokázat, že by částka 22 000 Kč byla příjmem započitatelným do úhrnného příjmu žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob, jak správně uvedla, byť jinými slovy, i žalovaná.
29. K námitce zbytečné tvrdosti rozhodnutí s ohledem na zjištění, že k dosažení požadované výše úhrnného měsíčního příjmu scházelo necelých 1 000 Kč, považuje krajský soud za potřebné zdůraznit, že primárním účelem povinnosti prokázat zajištění dostatečných prostředků k pobytu na území je zajistit, aby cizinec disponoval dostatkem prostředků pro hrazení svého trvalého pobytu na území (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41 a ze dne 21. 1. 2021, č. j. 1 Azs 483/2020-58). Správní orgány tak v rámci posouzení žádosti musí zjistit, zda žadatel o trvalý pobyt spolu se svými rodinnými příslušníky má skutečně zajištěn dostatek prostředků k bezproblémovému trvalému pobytu na území České republiky. Při tomto posouzení jsou pak vázány zákonem stanovenými požadavky na výši těchto prostředků. Jak plyne z důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, rozsah prostředků je v § 71 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců stanoven právě tak, aby bezproblémový pobyt cizince na území umožnil. Správní orgány tak postupovaly v souladu s uvedeným ustanovením a nebyly oprávněny zohlednit výši rozdílu mezi vypočtenými částkami. I tato námitka proto není důvodná.

30. K poslednímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že se žalovaná na str. 8 napadeného rozhodnutí zabývala i tím, zda je třeba v daném případě zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, přestože žalobkyně takový zásah v odvolání ani nenamítala. Žalovaná odkázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, odkázala také na možnost žalobkyně pobývat na území České republiky na základě jiných právních titulů než nejvyššího pobytového oprávnění, jakož i na možnost opakovaného podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně s úvahami žalované v žalobě nepolemizovala, pouze zcela obecně uvedla, že napadené rozhodnutí nerespektuje řadu právních zásad. Nekonzkretizovala však, v jakém ohledu napadené rozhodnutí nerespektovalo zásadu, že „výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést k bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění v souvislosti se zvýšenou ochranou rodiny a práva členů rodiny na společné soužití“. Krajskému soudu proto nezbyvá než znovu na tomto místě připomenout, že vytýká-li žalobkyně napadenému rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázala na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří i soud jen v obecné rovině. Krajský soud proto obecně konstatuje, že neshledal porušení žalobkyní uváděných zásad. Ohledně práva na společné soužití rodiny nadto krajský soud zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu není jediným aktem, který by žalobkyni umožňoval legálně pobývat s její rodinou na území České republiky. Zamítnutí její žádosti neznamena, že by zde žalobkyně nadále nemohla vést svůj soukromý a rodinný život, byť např. pouze na základě přechodného pobytového oprávnění, pokud o vydání příslušného povolení požádá a její žádosti bude vyhověno. Ani tato námitka tudíž není důvodná.

E. Závěr a náklady řízení

31. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně plně úspěšné žalované nad rámec její běžné úřední činnosti žádné náklady v řízení nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. května 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

